

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Lucií Trejbalovou ve věci

žalobce: X, narozený X
státní příslušnost Ukrajina
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2025, č. j. OAM-230-9/ZR-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

- I. Předmět řízení

1. Žalobce se domáhá přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný zrušil žalobci platnost zaměstnanecké karty podle § 37 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 46e odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a podle § 46e odst. 2 téhož zákona žalobci stanovil lhůtu k vycestování z území České republiky v trvání 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.
2. Zahájení správního řízení bylo oznámeno žalobci dne 20. 1. 2025. Žalobce se k věci písemně vyjádřil dne 29. 1. 2025. Uváděl, že odsouzení lze považovat za toliko ojedinělé selhání. Zároveň nebyla nikomu způsobena žádná újma. Peněžitý trest byl uhrazen a došlo tedy k zahlazení odsouzení. Na území má žalobce manželku a dva nezletilé syny. Dne 13. 3. 2025 byl žalobce vyzván k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Poté, co nahlédl do spisu, podal k věci další vyjádření, v němž doplnil, že v případě vycestování by musel nastoupit do ukrajinské armády, čímž by byl ohrožen jeho život. Zároveň znovu žádal, aby žalovaný přihlédl k jeho rodinné situaci.
3. Žalovaný v napadeném rozhodnutí platnost zaměstnanecké karty zrušil. Důvodem bylo pravomocné odsouzení žalobce za spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, trestním příkazem Okresního soudu v Semilech ze dne 22. 11. 2024, č. j. 4 T 216/2024-35, za který byl žalobci uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 20 měsíců a peněžitý trest ve výši 18 000 Kč. Žalovaný k vyjádření žalobce uvedl, že není povinen ani oprávněn posuzovat charakter a závažnost spáchaného trestného činu, případně jeho předchozí bezúhonnost. Přestože žalobce tvrdil, že již peněžitý trest uhradil, nelze dospět k závěru, že by bylo odsouzení zahlazeno. Žalobci byl totiž uložen ještě trest zákazu činnosti. I z výpisu z evidence rejstříku trestů je zřejmé, že odsouzení zahlazeno nebylo. Jako irelevantní žalovaný označil tvrzení, podle něž žalobce řídil osobní, nikoli služební vozidlo. K otázce posouzení dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce žalovaný uvedl, že je v zájmu národní bezpečnosti, aby na území České republiky nepobývali cizinci, kteří páchají trestnou činnost. Rodinná a osobní situace žalobce pak nijak nevybočuje ze situace běžné populace. Ten nadto svá tvrzení v řízení nijak neprokazoval. Případná ztráta finančního příjmu v České republice neznamená, že žalobce nemůže pracovat v zemi původu. Rodinní příslušníci žalobce jsou držiteli dočasné ochrany, jejich pobytový titul tedy není na ten žalobcův navázán. Dále žalovaný dodal, že rozhodnutím nedojde ani k porušení Úmluvy o právech dítěte. K této otázce odkázal na rozsudek ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, ve kterém Nejvyšší správní soud zdůraznil, že relevantní judikatura nestanovuje absolutní převahu nejlepšího zájmu dítěte a nevylučuje, aby při posouzení individuálních okolností věci nemohl převážet jiný konkurující zájem. Úmluva požaduje ochranu pro vyjmenovaná práva dítěte, avšak nestanovuje, že oba rodiče musí žít spolu se svým dítětem v jednom státě. Naopak předpokládá, že k oddělení dítěte od rodičů může dojít. Zrušením platnosti zaměstnanecké karty tak nejsou porušeny příslušné články Úmluvy o právech dítěte, a to zejména z toho důvodu, že zrušení platnosti zaměstnanecké karty není totožné s vyhoštěním, jedná se o opatření pouze dočasné. Do práv dětí a manželky toto rozhodnutí zasáhne jen nepřímou. Případná vojenská služba žalobce je pak vnitřní záležitostí Ukrajiny. Žalobci nadto není zakázán vstup na území, rodinu může navštěvovat v bezvízovém režimu. Při stanovení lhůty k vycestování žalovaný přihlédl k tomu, že v zemi původu žalobce je složitá situace, v některých oblastech Ukrajiny probíhají válečné operace, většina území je však bezpečná, a proto není vycestování zcela nemožné. Pokud by žalobce prokázal, že jeho vycestování do

země původu je z opodstatněných důvodů nemožné, má možnost, pokud splní stanovené podmínky, podat žádost o speciální pobytový status, např. vízum za účelem strpění. V tomto směru žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 163/2015.

II. Žaloba

4. Žalobce v podané žalobě namítal, že se v jeho případě jednalo o jednorázový exces nejmírnější povahy, který neměl žádné následky a za nějž mu byl uložen alternativní trest. S výjimkou předmětného odsouzení se žalobce v minulosti úzkostlivě snažil dodržovat zákony a plnit veškeré své povinnosti, včetně placení daní a sociálního a zdravotního pojištění.
5. Ve druhém žalobním bodu žalobce brojil proti nedostatečnému posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Odkazoval na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“) a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“). Napadené rozhodnutí dle jeho názoru nezohlednilo nejlepší zájem dětí. Správní orgán nevzal v potaz ani dlouhodobou a hlubokou vazbu žalobce k území České republiky, kde žije již přes 5 let s nejbližší rodinou. S Českou republikou a budoucím pracovním uplatněním spojoval žalobce své budoucí životní plány. Bylo pro něj velmi obtížné získat v České republice pobytové oprávnění ve formě zaměstnanecké karty. Žalovaný podle žalobce pouze mechanicky aplikoval ustanovení § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť byl žalobce pravomocně odsouzen za spáchání trestného činu.
6. Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný s žalobními důvody nesouhlasil. V podstatě zopakoval argumentaci užitou v napadeném rozhodnutí, kdy připomněl, že žalobci sice byl uložen mírný trest, odsouzení je však stále evidováno ve výpisu z rejstříku trestů. Žalobce proto nelze považovat za trestně zachovalého.
8. Žalovaný dále zdůraznil, že dostal požadavku na posouzení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Případná ztráta finančního příjmu v České republice neznamená, že žalobce nemůže pracovat v zemi původu nebo v jiné hostitelské zemi, aby zajistil obživu sobě a své rodině. Není mu ani zakázán budoucí pobyt na území. Do pobytových statusů rodinných příslušníků nebude nijak zasaženo, dopad do jejích životů bude pouze nepřímý. Žalobce se ve svých opakovaných vyjádřeních omezil toliko na tvrzení pobytu s rodinou, aniž by tyto skutečnosti dále rozvedl nebo prokázal. Z Cizineckého informačního systému navíc vyplývá, že žalobce v lednu 2025 nahlásil změnu adresy trvalého pobytu na X, zatímco jeho manželka s dětmi nadále bydlí na původní adrese v X, což potvrdila i ve své opakované žádosti o dočasnou ochranu ze dne 23. 4. 2025. Z uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítnul.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal soud v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s. ř. s., v duchu dispoziční zásady, kterou je správní soudnictví

ovládáno, s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.

14. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí žalovaného, kterým byla žalobci zrušena platnost zaměstnanecké karty podle § 46e odst. 1 ve spojení s § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.
15. Podle § 46e odst. 1 zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost zaměstnanecké karty z důvodů uvedených v § 37, z důvodu uvedeného v § 46 odst. 6 písm. b), d) nebo e) a dále, jestliže cizinci nebyla uznána odborná kvalifikace příslušným uznávacím orgánem.*
16. Podle odst. 2 téhož ustanovení *ministerstvo v rozhodnutí, kterým zruší platnost zaměstnanecké karty, stanoví lhůtu k vycestování z území; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat.*
17. Podle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců *ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu.*
18. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Podle odst. 3 uvedeného ustanovení přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
19. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy *má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života.*
20. Podle čl. 8 odst. 2 Úmluvy *státní orgán nemůže do výkonu práva na respektování rodinného a soukromého života zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
21. Soud předně konstatuje, že podaná žaloba je víceméně obecná a kopíruje argumentaci předloženou již ve správním řízení. V prvním žalobním bodu se žalobce snažil vykreslit spáchanou trestnou činnost jako drobné porušení, za něž byl ukládán mírný trest. Z obsahu správního spisu vyplývá a mezi účastníky řízení není sporné, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu ohrožení pod vlivem návykové látky podle § 274 odst. 1 trestního zákoníku trestním příkazem Okresního soudu v Semilech ze dne 22. 11. 2024, č. j. 4 T 216/2024-35, k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 20 měsíců a peněžitému trestu ve výši 18 000 Kč. Je třeba zdůraznit, že znění § 46e odst. 1 a § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je jednoznačné a neposkytuje správnímu orgánu možnost užít správní uvážení.
22. Správní orgán tak nemůže zvažovat různé aspekty spáchaného úmyslného trestného činu, jakými jsou jeho závažnost a povaha, či rozlišovat mezi úmyslnými trestnými činy, které jsou důvodem pro zrušení platnosti zaměstnanecké karty (k tomu srov. obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26). Citované právní normy stanoví správnímu orgánu jednoznačně povinnost rozhodnout určitým způsobem za

předpokladu splnění podmínek uvedených v zákoně (obdobně viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 As 34/2011-85, ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51 nebo ze dne 31. 3. 2022, č. j. 10 Azs 183/2020-33). Stejným způsobem rozhodoval Nejvyšší správní soud v situaci obdobné nynějšímu případu také usnesením ze dne 24. 10. 2024, č. j. 7 Azs 233/2024-33. Ústavní stížnost proti tomuto usnesení odmítl Ústavní soud pro zjevnou neopodstatněnost usnesením ze dne 8. 1. 2025, sp. zn. I. ÚS 3405/24 (viz zejména bod 9).

23. Lze dodat, že s obdobnou námitkou se již vypořádal žalovaný na stranách 2 a 3 napadeného rozhodnutí, kde s odkazy na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu přiléhavě uváděl, že mu nepřísluší posuzovat závažnost spáchaného trestného činu.
24. Druhý žalobní bod směřuje k nepřiměřenosti napadeného rozhodnutí, v jejímž důsledku by měly být porušeny mezinárodní závazky České republiky. Ani této námitce nemohl soud přisvědčit. Zákon o pobytu cizinců v případě neprodloužení zaměstnanecké karty z důvodu dle § 37 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců nezakotvuje povinnost správních orgánů posuzovat přiměřenost dopadů takového rozhodnutí. Podle stávající judikatury správních soudů však ani v takovém případě nejsou správní orgány zbaveny povinnosti respektovat čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26). Přiměřenost dopadu rozhodnutí je tedy třeba posuzovat i v dalších případech ke konkrétní námitce (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39 či ze dne 12. 3. 2020, č. j. 9 Azs 352/2019-33). Znamená to, že pokud cizinec vznesl konkrétní námitku týkající se nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života, správní orgán se s touto námitkou musí vypořádat (srov. další rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2019, č. j. 7 Azs 554/2018-36, či ze dne 4. 4. 2019, č. j. 9 Azs 72/2019-37, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, nebo ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39).
25. V daném případě žalobce nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života namítal, žalovaný se k jeho argumentaci obsáhle a přiléhavě vyjadřoval na stranách 3 a 6 napadeného rozhodnutí. Zdejší soud se s posouzením žalovaného ztotožňuje a odkazuje na ně. Žalovaný se zabýval tvrzenou rodinnou situací, výpadkem příjmů žalobce, případnými riziky spojenými s vycestováním na Ukrajinu i nejlepším zájmem jeho dětí. Vzal v potaz, že nejbližší rodinní příslušníci žalobce mají bytová oprávnění nezávislá na tom žalobcově. Žalobce v žalobě na argumentaci žalovaného nijak nereagoval, obecně popisoval povinnost zabývat se posouzením nepřiměřenosti i v situaci, kdy je rozhodováno podle § 37 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a znovu uváděl, že na území České republiky žije s nejbližší rodinou již pět let. Jak již soud uvedl, takové posouzení napadené rozhodnutí obsahuje, v potaz žalovaný vzal všechny žalobcem namítané skutečnosti, zohlednil přitom typ rušeného bytového oprávnění. Námitce žalobce soud nemohl vyhovět.
26. Krajský soud na závěr upozorňuje, že čl. 8 Úmluvy nezaručuje právo na udělení konkrétního typu povolení k pobytu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 2. 2025, č. j. 8 Azs 189/2024-69, ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 Azs 260/2020-27, č. j. 6 Azs 163/2015-47 nebo ze dne 17. 8. 2022, č. j. 10 Azs 348/2020-33).

V. Závěr a náklady řízení

13. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, a proto žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

14. O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.,
za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce.
15. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
16. Ve věci měl úspěch žalovaný správní orgán, ten ale náhradu nákladů řízení nežádal, ostatně mu žádné náklady řízení přesahující běžný rámec činnosti správního orgánu nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 15. září 2025

Mgr. Lucie Trejbalová
samosoudkyně